

РЕШЕНИЕ

№ 5290

гр. София, 31.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 01.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **10745** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 107 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/.
Образувано е по жалба на И. А. С. от [населено място] срещу отказ за издаване на удостоверение за наследници, обективиран в писмо № РСЦ20-УГ01-4267-(1)/24.09.2020г. на секретаря на район „С.“ Столична община /СО/.
В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на изричния отказ, като постановен от некомпетентен орган, в нарушение на чл. 35 и 36 АПК и чл. 11, ал. 2 и ал. 3 от Наредба № РД-02-20-6/24.04.2012г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението. По същество се сочи, че починалото лице е имало статут на постоянно пребиваване на територията на Република България от 1990 г. и е било вписано в регистъра на населението по смисъла на Наредба № РД-02-20-6/24.02.2012г., с което са изпълнени материалните предпоставки на чл. 10, ал. 1 от сочената наредба за издаване на удостоверение за наследници. Моли за отмяна на отказа, като административният орган да бъде задължен да издаде исканото удостоверение.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. В., която поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноси по делото.

Ответникът – секретар на район „С.“ СО, за съдебно заседание редовно призван, не се явява и не се представлява. С административната преписка е депозирано становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди събраните по делото

доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е образувано по искане вх. № РСЦ20-УГ01-4267/17.09.2020г. (л. 15) от И. А. С. за издаване на удостоверение за наследници на В. Т. С., починал на 22.08.2020г. Към искането е представен препис-извлечение от акт за смърт № 0356/23.08.2020г., съставен от длъжностно лице по гражданско състояние при р-н „С.“ СО.

С писмо № РСЦ20-УГ01-4267-(1)/24.09.2020г. на секретаря на район С., СО е отказано издаването на удостоверение за наследници. Отказът е мотивиран с това, че В. С. е бил гражданин на Република Полша и е извън кръга на лицата по чл. 3, ал. 2 от ЗГР. Посочено е, че по аргумент от Регламент (ЕС) № 650/2012г. на Европейския парламент и на Съвета и чл. 627е, ал. 1 от ГПК заявлението за издаване на европейско удостоверение за наследници се подава пред районния съд по последен постоянен адрес на починалия.

По делото са представени и приети като доказателства акт за граждански брак серия ПБ-81 № 036862, от който е видно, че В. Т. С. и И. А. С. са съпрузи; удостоверение за постоянно пребиваване на починалия В. Т. С., от което е видно, че адресът му е в [населено място], ул. „6-ти септември“ № 40, ет. 3; удостоверение УРИ 536400-18598/07.08.2015г. от дирекция „Миграция“ при МВР, от което е видно, че В. Т. С. е постоянно пребиваващ в Р. България гражданин на ЕС и има удостоверение за пребиваване № 1627/12.08.2014г., както и че лицето има разрешено постоянно пребиваване в Р. България от 1990г. и е притежавало ЕГН [ЕГН].

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореният акт е връчен на 01.10.2020г., видно от положения подпис с отбелязване на дата върху него, а жалбата е депозирана на 15.10.2020г. чрез Български пощи, съгласно доказателства на л. 54-55 от делото. Следователно, жалбата е подадена от надлежна страна-заявител в административното производство, в законоустановения 14-дневен преклузивен срок и срещу отказ за издаване на удостоверение за наследници, който съгласно чл. 21, ал. 3 от АПК, вр. § 8 от ДР на АПК и чл. 107 от ЗГР подлежи на обжалване пред съда, като индивидуален административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

Издаването на удостоверение за наследници представлява административна услуга по смисъла на §1, т. 2 от ДР на Закона за администрацията, като формата на заявленията/исканията, редът и сроковете за отстраняване на недостатъци в тях, препращането на компетентен орган, сроковете за извършване на административни услуги и другите въпроси, свързани с издаването на актове във връзка с административното обслужване, се определят в Глава пета, Раздел I на АПК, съобразно общата препратка на чл. 7, ал. 1 от Наредба за административното обслужване. Въпросите относно реда за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, в частност издаване на удостоверение за наследници, са регламентирани в Наредба № РД-02-20-6/24.04.2012 г. на МРРБ /Наредбата/. Материалната компетентност за издаване на удостоверение за наследници е регламентирана в чл. 24 от ЗГР и чл. 2, ал. 1 от Наредбата, съгласно които удостоверения въз основа на регистъра на населението се издават от кмета на общината, района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица от

общинската администрация. Териториалната компетентност е регламентирана в чл. 2, ал. 5 от Наредбата, съгласно която удостоверения за наследници се издават от общината, района или кметството по последен постоянен адрес на лицето. Следователно, съобразявайки посочените разпоредби и приложените писмени доказателства, съдът приема, че оспореното писмо е издадено от компетентен орган – Б. П. - секретар на р-н С., СО, с делегирани правомощия със Заповед № СОА20-РД09-523/03.01.2020г. на кмета на Столична община.

Актът е издаден в предписаната от закона форма, но при допуснати съществени процесуални нарушения, доколкото не са обсъдени приложените писмени доказателства, а за изясняване на действително осъществилата се фактическа обстановка не са изискани допълнително такива, в съответствие с принципа за служебното начало /чл. 9, ал. 2, чл. 35-36 АПК/.

По смисъла на чл. 9 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012г. „за удостоверяване на наследниците по закон на починало лице се издава "Удостоверение за наследници по образец“, което, както бе посочено по-горе, се осъществява от длъжностното лице по гражданското състояние в общината или района. Производството по издаване на удостоверения за наследници започва по заявление на наследниците на лицата, за които се отнася, както и на трети лица, когато са им необходими за изпълнение на техни законоустановени правомощия или когато същите са изрично упълномощени с нотариално заверено пълномощно от лицата по чл. 5, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012г. Данните от ЕСГРАОН се предоставят на българските и чуждестранните граждани, както и на лицата без гражданство, за които се отнасят, а също така и на трети лица, когато тези данни са от значение за възникване, съществуване, изменение или прекратяване на техни законни права и интереси /чл. 106, ал. 1, т. 1 ЗГР/, като отказът за предоставянето им подлежи на обжалване по реда и условията на АПК /чл. 107 ЗГР/.

Удостоверението за наследници се издава въз основа на данните, съдържащи се в Национална база данни „Население“ и Локална база данни „Население“ /част от регистъра на населението по чл. 22, ал. 4 ЗГР/, както и на данни от регистрите на актовете за гражданско състояние /чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г./. В регистрите на актовете за гражданско състояние се вписват събитията по чл. 1, ал. 2 /раждане, брак и смърт/ за всички лица, които към момента на настъпване на събитието са български граждани, и за лицата, които не са български граждани, но към момента на настъпване на събитието се намират на територията на Република България, а в регистъра на населението се вписват: 1. всички български граждани; 2. чужденците, които са: а) (доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) получили разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България; б) (отм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г.); в) (доп. - ДВ, бр. 54 от 2002 г., в сила от 01.12.2002 г.) получили статут на бежанец или хуманитарен статут или на които е предоставено убежище в Република България /чл. 3, ал. 1-2 ЗГР/.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012г. удостоверение за наследници се издава само за лица, които към датата на смъртта си са подлежали на вписване в регистъра на населението и за които има съставен акт за смърт. За да бъде издадено удостоверение за наследници в конкретния случай, следва да се установи, че лицето В. Т. С. е подлежало на вписване в регистъра на населението и за същото има съставен акт за смърт /Решение № 7622 от 15.06.2017г. по адм.дело № 2428/2017г., III-то отд. на ВАС на РБ/. По делото не е спорно, че същото това лице е родено на

24.04.1959г. в Република Полша. Не се спори също, че В. Т. С. и И. А. С. са съпрузи, съгласно официален свидетелстващ документ – акт за граждански брак серия ПБ-81 № 036862 (л. 33). Установява се още, че В. Т. С. е и постоянно пребиваващ в Република България, съгласно Удостоверение № 1627, с валидност до 12.08.2024г.

Следователно към момента на издаване на българския документ – удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС – Удостоверение за постоянно пребиваване № 1627/12.08.2014г., лицето е било гражданин на ЕС, като за него е била приложима нормата на чл. 7 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани и членовете на техните семейства (ЗВПНРБГЕСБГЧТС), съгласно която гражданин на Европейския съюз може да пребивава в Република България продължително или постоянно, за което му се издава удостоверение от дирекция "Миграция" - МВР, Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР) или областните дирекции на МВР, или оправомощени от директорите длъжностни лица. Съгласно чл. 1, ал. 3 от ЗЧРБ условията и редът, при които гражданите на други държави - членки на Европейския съюз, и членовете на техните семейства, както и гражданите на държави - страни по Споразумението за Европейското икономическо пространство, и на Конфедерация Швейцария и членовете на техните семейства влизат, пребивават и напускат Република България, се определят със Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства. А съгласно чл. 3 от ЗВПНРБГЕСБГЧТС гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства, които не са граждани на Европейския съюз, при пребиваването си в Република България имат всички права и задължения според българските закони и международните договори, по които Република България е страна, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство.

Тълкуването на цитираните норми налага да се приеме, че в случая са били налице и двете предпоставки за издаване на исканото удостоверение за наследници. Към датата на смъртта си лицето В. Т. С. е подлежало на вписване в регистъра на населението, съгласно Удостоверение за постоянно пребиваване № 1627/12.08.2014г. и чл. 3, ал. 2, т. 2, б. „а“ от ЗГР. За същото лице има съставен акт за смърт № 0356/23.08.2020г. от длъжностно лице по гражданско състояние в р-н С., СО. Достигайки до различни изводи, административният орган е постановил незаконосъобразен отказ за издаване на искания удостоверителен акт.

Според разпоредбата на чл. 627е, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 64 от Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 година, „когато българският съд е международно компетентен съгласно чл. 4, 7, 10 и 11 от Регламент (ЕС) № 650/2012, заявлението за издаване на европейско удостоверение за наследство се подава пред районния съд по последния постоянен адрес на починалия, ако такъв липсва - по последния му адрес в страната, а при липса на адрес в страната - пред Софийския районен съд“. Административният орган е приел, че конкретният случай касае издаването на европейско удостоверение за наследство, каквото всъщност не е искането на заявителя. Мотиви в тази посока не са изложени, като формално е посочено, че се касае за лице, което не е български гражданин и поради това не се обслужва от общинските администрации по смисъла на ЗГР. Следва да се посочи, че с въвеждането на Регламент (ЕС) № 650/2012, в сила от 17 август 2015 г., се създава европейско удостоверение за наследство, което се издава с цел да бъде използвано в

друга държава членка и има правните последици, изброени в член 69 от Регламент (ЕС) № 650/2012. Удостоверението е предназначено да се използва от наследници, заветници с преки права върху наследството и изпълнители на завещания или управители на наследствено имущество, на които се налага в друга държава членка съответно да докажат правното си положение или да упражнят правата си на наследници или заветници и/или правомощията си на изпълнители на завещания или управители на наследствено имущество /чл. 63, § 1 Регламент (ЕС) № 650/2012/. В случая се цели доказване правата на наследник на територията на Република България, за което не е необходимо издаването на европейско удостоверение за наследници.

Използването на последното удостоверение не е задължително, поради което то не заменя вътрешните документи, използвани за сходни цели в държавите членки /чл. 62, § 2 и § 3 Регламент (ЕС) № 650/2012/. Европейският законодател е бил изричен при това в чл. 62, § 3 Регламент (ЕС) № 650/2012 – „същевременно, след като бъде издадено за ползване в друга държава членка, удостоверението поражда правните последици, изброени в член 69, и в държавата членка, чиито органи са го издали в съответствие с настоящата глава“. Обуславя се извод, че европейското удостоверение за наследници не подлежи на задължително издаване в съответната държава-членка, когато целените с него последици, ще настъпят на нейната територия. Неправилно и в противоречие с материалния закон, при липсата на корелация между регламент, закон и подзаконов нормативен акт по смисъла на чл. 15, ал. 2 и 3 ЗНА, административният орган е отказал издаването на удостоверение за наследници, като не е изследвал дали в регистрите на населението и на актовете за гражданско състояние се съдържат всички необходими данни за издаването му по смисъла на чл. 10, ал. 2 и чл. 11, ал. 2 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012г. При това преписката следва да бъде върната за ново произнасяне от компетентния орган с указания да бъде извършена преценка за данните по чл. 10, ал. 2 и чл. 11, ал. 2 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012г., съответно – при необходимост да бъдат изискани удостоверяващите ги писмените доказателства.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 300 /триста/ лева, съгласно списък по чл. 80 от ГПК.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав, на основание чл. 172, ал. 2 и 3 от АПК,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. А. С. отказ за издаване на удостоверение за наследници, обективизиран в писмо № РСЦ20-УГ01-4267-(1)/24.09.2020г. на секретаря на район „С.“ Столична община.

ВРЪЩА делото като преписка за ново произнасяне по искане вх. № РСЦ20-УГ01-4267/17.09.2020г. от И. А. С. за издаване на удостоверение за наследници на В. Т. С., съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14-дневен срок за произнасяне от ответника, който започва да тече от датата на влизане в сила на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на И. А. С. ЕГН [ЕГН] сумата от 300 (триста)

лева, представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: